

OBSERVAȚII PRIVIND UNELE DISPOZIȚII DE DREPT TRANZITORIU ȘI DE PUNERE ÎN APLICARE A NCPC

Gheorghe-Liviu ZIDARU - Judecător la Tribunalul București, formator INM

Traian-Cornel BRICIU - Avocat, Lector univ. dr. Facultatea de Drept, Universitatea din București

Noul Cod de procedură civilă (NCPC) a intrat în vigoare la data de 15.02.2013. Acest eveniment legislativ, a cărui importanță este prea evidentă pentru a insista asupra ei, a dat naștere, deja, câtorva interogații privind corecta interpretare a unor norme tranzitorii și de punere în aplicare, cuprinse în Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Suntem de părere că este necesară o interpretare unitară și, mai ales, corectă a dispozițiilor tranzitorii și de punere în aplicare menționate, pentru a nu denatura noua concepție a legiuitorului privind dreptul intertemporal în materie procesual-civilă, precum și pentru a asigura certitudinea juridică, exprimată în tratarea egală a unor situații în substanță identice, ivite în practica judiciară.

Acesta este motivul pentru care, în cele ce urmează, vom încerca să schițăm niște răspunsuri succinte la câteva dintre problemele de interpretare care s-au ivit deja.

În primul rând, trebuie subliniat că NCPC conține el însuși norme tranzitorii cu caracter general, menite să reglementeze *orice succesiune viitoare* de norme de procedură civilă, ivită *după* intrarea în vigoare a Noului Cod (art. 26 și urm. NCPC). Aceste articole nu sunt menite să reglementeze chiar evenimentul legislativ din 15.02.2013, precum și conflictele de legi rezultate din intrarea în vigoare a NCPC. Pentru aceasta există o lege specială, care conține norme tranzitorii speciale – este vorba îndeosebi despre art. 3 din Legea nr. 76/2012. Această din urmă normă este cea menită să reglementeze legea aplicabilă proceselor și executărilor silite în curs la data intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, iar nu dispozițiile cuprinse în chiar cuprinsul acestuia, care au un câmp de acțiune temporală ulterior.

Pe de altă parte însă, interpretarea și aplicarea corectă a art. 3 și urm. din Legea nr. 76/2012 trebuie să pornească de la principiul diferit instituit în materia dreptului intertemporal de art. 24 NCPC: Dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare.

Scopul acestei norme generale de drept tranzitoriu – reluată în cuprinsul art. 3 din Legea nr. 76/2012, normă special edictată pentru conflictele de legi rezultate din intrarea în vigoare a NCPC – este acela de a fixa legea aplicabilă întregii proceduri, în funcție de data începerii

procesului, respectiv de data începerii executării silite; în acest fel, normele de competență și de procedură propriu-zisă sunt pe deplin previzibile pentru toți participanții la proces, care pot estima, de la bun început, coordonatele esențiale înăuntrul cărora se va desfășura procesul. Legiuitorul valorizează așadar cu precădere principiul certitudinii juridice, precum și principiul protejării încrederii legitime: partea care sesizează instanța se poate încrede în stabilitatea regulilor „jocului” pe care a înțeles să-l inițieze și poate estima, în linii mari, fazele, durata și costurile procesului.

Din perspectiva acestei opțiuni legislative fundamentale trebuie privite și dispozițiile tranzitorii și de punere în aplicare cuprinse în Legea nr. 76/2012. Ele nu fac altceva decât să confirme și să consolideze noua optică a legiuitorului, nefiind așadar admisibilă interpretarea lor într-o „cheie” contrară acesteia, tributară, mai degrabă, vechii reguli a aplicării imediate a legii de procedură noi (cf. art. 725 alin. 1 C. pr. civ. 1865), întrucât această regulă a fost, în principiu, abandonată.

1. În situația în care executarea silită a început sub imperiul legii vechi, iar după intrarea în vigoare a NCPC, se formulează contestație la executare, ori alte proceduri judiciare în legătură cu executarea silită, ce lege va fi aplicabilă acestora din urmă?

Controversa privitoare la această chestiune pornește de la formularea aparent eliptică a art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012. Referindu-se, în mod distinct, la „procesele” și la “executările silite” începute după intrarea în vigoare a NCPC, această normă pare a admite interpretarea potrivit căreia deși executarea silită a început anterior datei de 15.02.2013, o contestație la executare ori, spre exemplu, o cerere de întoarcere a executării silite, formulată după intrarea în vigoare a NCPC, ar fi un „proces” nou, supus legii noi.

Această soluție nu poate fi însă primită. Așa cum am arătat, punctul central al noilor reguli de drept intertemporal în materie procesual-civilă este fixarea regulilor de procedură aplicabile prin raportare la data începerii procesului. Legiuitorul ar fi putut, prin urmare, dispune că în măsura în care judecata a început sub imperiul legii vechi, și faza de executare silită este supusă aceleiași legi, indiferent de data începerii executării.

După cum se știe însă, procesul civil este alcătuit din două faze, judecata (*cognitio*) și executarea silită (*executio*), complementare, dar în același timp autonome. Judecata este o condiție a executării silite, atunci când creditorul nu are titlu executoriu, dar, atunci când, din rațiuni diverse, care privesc, în principal, degrevarea instanțelor judecătorești și întărirea creditului, legea recunoaște calitatea de titluri executorii nu doar hotărârilor judecătorești, ci și altor hotărâri sau înscrisuri (cf. 632 alin. 2, art. 635, art. 638 alin. 1 pct. 2 și 3 NCPC), executarea silită constituie, practic, singura fază a procesului civil.

Ca urmare, stabilirea legii aplicabile se va face pentru fiecare fază a procesului civil în parte, însă, odată stabilită, va governa respectiva fază, în integralitatea sa. În cazul judecății, va fi aplicabilă (exclusiv!) legea în vigoare la data înregistrării cererii la instanță (cf. art. 192 alin. 2 NCPC), ori, după caz, la data depunerii cererii la poștă, unități militare sau locuri de deținere (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 76/2012). În cazul executării silite, va fi aplicabilă (exclusiv!) legea în vigoare la data depunerii cererii de executare silită la executorul judecătoresc, concluzie care

se impune, prin raportare la dispozițiile art. 622 alin. 2 NCPC, din care rezultă că executarea silită începe odată cu sesizarea organului de executare. Credem că art. 3 alin. 2 din Legea nr. 76/2012 trebuie aplicat, pentru identitate de rațiune, și cererilor depuse la executorul judecătoresc, chiar dacă textul se referă doar la ipoteza înregistrării cererii la instanță¹.

În măsura în care executarea silită a început sub imperiul legii vechi, aceasta va fi aplicabilă tuturor chestiunilor privitoare la acea executare silită, inclusiv - și aceasta este cea mai importantă precizare – *tuturor procedurilor judiciare incidente*, ocazionate de respectiva executare silită, precum contestațiile la executare. Această calificare, de incident apărut în cursul executării silite, se întemeiază pe dispozițiile exprese ale art. 650 alin. 2 NCPC.²

Prin intermediul cererilor formulate în faza executării silite, de regula, nu este dedus pentru prima oară judecării un conflict de drept substanțial, pentru a obține o rezolvare cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți și, eventual, constituirea unui titlu executoriu. Dimpotrivă, aceste cereri se formulează cu privire la o executare silită deja începută și au ca obiect verificarea regularității executării silite sau a actelor de executare, precum și soluționarea altor situații litigioase în legătură cu executarea silită în curs.

În cazul contestației la executare, de ex., se discută regularitatea executării silite ori a actelor de executare raportate la legea în vigoare la data pornirii executării silite ori, după caz, la data săvârșirii actului de executare silită. Ori, care este *legea aplicabilă*, potrivit art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012? *Legea veche sau legea nouă?*

Executarea silită este un proces de sine stătător, cu incidente procedurale, căi de atac etc. În raport de dispozițiile art. 3 din Legea nr. 76/2012, legea veche este incidentă, în ansamblul său, asupra tuturor actelor de procedură, incidentelor și căilor de atac aferente procedurii de executare silită.

Nu trebuie confundate dispozițiile generale ale art. 3 alin. 1 cu cele ale art. 3 alin. 2, care se referă la o chestiune particulară: determinarea *lex temporis processus* în ipoteza înregistrării (nu comunicării) unei cereri introductive de instanță după 15 februarie 2013.

Or, prin „proces”, în sensul art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, se înțelege un proces de fond, ori cel puțin de sine stătător, iar nu o procedură judiciară în legătură cu executarea silită.

---

¹ În opinia pe care o susținem, dacă creditorul a expediat cererea de executare silită prin scrisoare recomandată, depusă la oficiul poștal la 13.02.2013, executarea silită va fi guvernată de legea veche, chiar dacă înregistrarea cererii la executorul judecătoresc și constituirea dosarului de executare au loc cu începere de la 15.02.2013.

² Potrivit art. 650 alin. 2 NCPC, instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, *contestațiile la executare*, precum și *orice alte incidente apărute în cursul executării silite*, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.

Chiar și în situația în care contestația la executare reprezintă un proces de sine stătător, respectiv în situația în care aceasta este formulată de un terț care invocă un drept real asupra bunului sau bunurilor urmărite, problema legii aplicabile trebuie rezolvată în mod asemănător. Deși în aceste cazuri avem de a face cu o veritabilă judecată în fond, ceea ce trebuie să primeze în analiza legii aplicabile este natura incidentală a acestei cereri față de executarea silită și intenția legiuitorului de a evita aplicarea dispozițiilor vechiului și noului cod în una și aceeași procedură³.

Ca urmare, din perspectiva dreptului intertemporal și a intenției legiuitorului, de a permite stabilirea certă (am spune chiar, facilă, imediată) a legii aplicabile întregii faze a procesului civil (în cazul de față, întregii executări silite), cererile formulate în legătură cu o executare silită în curs constituie incidente procedurale, care păstrează un anumit caracter „accesoriu” sau numai „incidental” față de executarea silită și care trebuie supuse aceleiași legi ca și executarea silită însăși.

Concluzia de mai sus nu este schimbată cu nimic de împrejurarea că acestor proceduri speciale din faza executării silite li se aplică în mod corespunzător regulile de procedură prevăzute pentru judecata în primă instanță. Această soluție impusă de rațiuni de tehnică legislativă nu justifică soluția considerării unei contestații la executare ca fiind un proces nou, în sensul art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, fără a ține seama că ea intervine în legătură cu o executare silită, așadar, că este un remediu judiciar specific celei de-a doua faze a procesului civil.

Mai mult, soluția aplicării legii vechi trebuie generalizată pentru toate cererile formulate în cadrul și în legătură cu o executare silită, chiar dacă în legătură cu aceste cereri se constituie un dosar nou după intrarea în vigoare a NCPC. Chiar dacă sistemul informatic ECRIS ar considera dosarul ca fiind unul formulat potrivit NCPC, prin raportare la criteriul – ușor verificabil de către un sistem informatic - al datei înregistrării, judecătorul cauzei este, desigur, singurul în drept și în măsură să determine legea aplicabilă în mod real respectivei cereri. Cu alte cuvinte, nu trebuie confundate noțiunile de „proces”, respectiv de „executare silită”, cu aceea de „dosar”.

Nu insistăm asupra cererilor de încuviințare a executării silite, dată fiind recenta contribuție pertinentă a domnului Bogdan Dumitrache cu privire la această chestiune⁴, la care achiesăm în totalitate. Menționăm că, în ce ne privește, și o cerere de întoarcere a executării silite, fiind o consecință a desființării titlului executoriu, ori a anulării actelor de executare nelegale, după ce executarea silită a avut loc, trebuie privită tot ca un incident în legătură cu faza de executare.

Mai precizăm că, în ce ne privește, considerăm că dacă legiuitorul ar fi vrut să supună legii noi procedurile judiciare ivite în legătură cu o executare silită inițiată anterior ar fi prevăzut expres această soluție, ceea ce însă nu a făcut. Dimpotrivă, prin referirea la executarea silită, legiuitorul

---

³ S. Zilberstein, V. M. Ciobanu, *Tratat de executare silita*, Ed. Lumina Lex, Bucuresti, 2001, p. 264

⁴ A se vedea B. Dumitrache, „*Cereri de încuviințare a executării silite depuse la 15 februarie 2013 la judecătoria... care anume?*”, disponibil pe www.juridice.ro.

a înțeles să înglobeze în această sintagmă și procedurile judiciare incidente acestei faze a procesului civil, chiar dacă această chestiune, fiind considerată evidentă, este doar subînțeleasă.

Opinia contrară ar conduce de altfel la dificultăți practice insurmontabile și ar prezenta riscul creării unei legi terțe, prin combinarea elementelor prevăzute de legea veche, respectiv de legea nouă, dând naștere unei practici judiciare neunitare și imprezvizibile.

Este adevărat că, teoretic, este posibilă și aplicarea unei *lex tertia*, dar pentru aceasta este nevoie de o dispoziție expresă care să arate nu numai obiectul, ci și conținutul acesteia. Or, în condițiile în care principiul este acela al aplicării unei singure legi, trebuie admis că ea guvernează în întregime toată faza procesuală respectivă, ca proces execuțional.

În concluzie, pentru toate executările începute anterior intrării în vigoare a noului cod, legea veche va governa atât regulile după care se va stabili legalitatea sau nelegalitatea actelor de executare contestate, cât și regulile de procedură: *competența instanței, calitatea părților, forma cererii de chemare în judecată, înregistrarea acesteia la instanță (nu se vor aplica dispozițiile art. 200 și 201 NCPC), regulile privind suspendarea judecătii⁵ (inclusiv modul de calcul al cauțiunii), forma hotărârii judecătorești și căile de atac susceptibile de a fi exercitate.*

2. Într-un proces început sub imperiul legii vechi, administrarea probelor va fi supusă dispozițiilor Noului Cod de procedură civilă?

Această interogație a fost ocazionată de dispozițiile art. 26 NCPC. Potrivit acestui text de lege:

(1) Legea care guvernează condițiile de admisibilitate și puterea doveditoare a probelor preconstituite și a prezumțiilor legale este cea în vigoare la data producerii ori, după caz, a săvârșirii faptelor juridice care fac obiectul probațiunii.

(2) Administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor.

Cu privire la art. 26 alin. 2 NCPC s-a spus că ar constitui o derogare de la regulile instituite de art. 24 și art. 25 alin. 1 NCPC. Astfel, chiar dacă procesului i se aplică legea în vigoare la data începerii sale, în măsura în care pe parcurs se modifică procedura de administrare a probelor, ar fi aplicabilă legea nouă. Mai mult, soluția a fost avansată chiar pentru procesele în curs la data intrării în vigoare a NCPC, afirmându-se că administrarea probelor s-ar face potrivit Noului Cod⁶.

---

⁵ Inclusiv dispozițiile art. 12 alin. 1 din Legea nr. 76/2012 trebuie interpretate în acest sens. Ele au în vedere numai cereri de suspendare inițiate în cadrul unor contestații la executare formulate în legătură cu executări silite începute ulterior intrării în vigoare a NCPC. Pentru celelalte, competența specială conferită prezidentului instanței se menține.

⁶ În acest sens, G. Viorel, L. A. Viorel, „Noul Cod de procedură civilă. Fundamentele. Art. 1–248. Comentarii și explicații”, Ed. C. H. Beck, București, 2012, pp. 100–101; A.P. Dimitriu, în „Noul Cod de procedură civilă. Note. Corelații. Explicații”, Ed. C. H. Beck, București, 2012, pp. 25–26; de asemenea, G. Viorel, L.A. Viorel, „*În sfârșit...NCPC*”, disponibil pe www.juridice.ro, unde se face următoarea afirmație: „Totuși, nu putem vorbi despre o veritabilă „resetare” a întregii proceduri civile, cel puțin

Pentru a desluși această chestiune, facem în primul rând trimitere la cele expuse mai sus privind corelația dintre normele generale de drept tranzitoriu cuprinse în NCPC, destinate a governa conflicte de legi viitoare, și normele speciale de drept tranzitoriu cuprinse în Legea nr. 76/2012, care se referă, în mod specific, la conflictele de legi ocazionate de intrarea în vigoare a Noului Cod.

De vreme ce acestea din urmă sunt norme speciale, urmează a fi singurele aplicabile, atunci când căutăm răspuns la întrebarea ce lege aplicăm unui proces civil în curs la data intrării în vigoare a NCPC.

Ca urmare, dispozițiile art. 26 alin. 2 NCPC nu sunt aplicabile. Textul de lege relevant este, din nou, art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, potrivit căruia toate procesele începute sub imperiul legii vechi rămân supuse *în întregime* legii vechi, așadar inclusiv sub aspectul administrării probelor, cu privire la care Legea nr. 76/2012 nu instituie nicio derogare, în sensul aplicării imediate a legii noi.

3. Dispozițiile art. 7 din Legea nr. 76/2012 se aplică și proceselor începute sub imperiul legii vechi, ori numai proceselor începute după intrarea în vigoare a NCPC?⁷

Dintru început trebuie observat că Titlul al II-lea din Legea nr. 76/2012 conține 2 capitole: Capitolul I, intitulat “Dispoziții tranzitorii”, respectiv capitolul al II-lea, intitulat „Dispoziții de punere în aplicare”. Amplasarea normelor juridice într-un capitol sau altul nu este una întâmplătoare și, ca atare, nu poate fi nesocotită atunci când se pune problema interpretării lor.

Ori, art. 7 nu este o normă tranzitorie și nu reglementează o problemă de drept intertemporal, ci are ca scop punerea de acord a legislației speciale, edictate sub imperiul vechiului Cod, cu normele NCPC în materia căilor de atac și a competenței de soluționare a acestora.

Până la data intrării în vigoare a NCPC, numeroase legi speciale prevedeau că hotărârea primei instanțe este definitivă, ori este supusă (numai) recursului, ori, după caz, conțineau alte expresii similare. În această ipoteză, recursul ar fi fost de competența instanței ierarhic superioare (cf. art. 2 pct. 3 și art. 3 pct. 3 C. pr. civ. 1865), iar hotărârea recurată ar fi fost supusă controlului în fapt și în drept al instanței de recurs, conform art. 304¹ C. pr. civ. 1865.

Noul Cod de procedură civilă generalizează apelul, acesta fiind, de regulă, deschis împotriva hotărârii primei instanțe. Apelul este devolutiv, întrucât provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept, fiind posibilă refacerea sau

---

pentru faptul că noile dispoziții procedurale vor fi cercetate permanent prin prisma vechii orânduiri, fie printr-o analiză comparativă, fie prin coexistența ambelor legi de procedură civilă în cazul proceselor începute sub legea vechea (C. proc. civ.) și care nu au ajuns încă la etapa administrării probelor până la data de 15 februarie.”

⁷ Această controversă s-a ivit, deocamdată, în dezbaterile colectivelor unor instanțe cu atribuții de control judiciar, organizate cu privire la intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură civilă.

completarea probatoriului (art. 476 și art. 479 NCPC). Apelul îndreptat împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii și tribunale în primă instanță se judecă de instanța ierarhic superioară acestora (art. 95 pct. 2 și art. 96 pct. 2 NCPC).

Recursul, în schimb, are caracterul unei căi extraordinare de atac, limitată la motivele de casare prevăzute de lege, prin care se pot invoca numai motive de nelegalitate. Cu puține excepții, care privesc cu precădere situațiile în care instanțele pronunță hotărâri asupra unor chestiuni de ordin procedural, recursul nu poate fi formulat împotriva hotărârilor primei instanțe, ci doar împotriva deciziilor pronunțate de instanța de apel⁸.

Ca urmare, recursul nu mai are funcția unui substitut al apelului. În această ordine de idei, o reglementare similară fostului art. 304¹ C. pr. civ. 1865 nu se mai regăsește în Noul Cod, fiind realizată (într-un final) o diferențiere reală între apel și recurs. Pe de altă parte, exercițiul dreptului la recurs este limitat în mod semnificativ, fiind numeroase categoriile de hotărâri pronunțate în apel, nesupuse recursului (cf. art. 483 alin. 2 NCPC și art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013).

Așadar, normele cuprinse în legi speciale, care prevedeau că hotărârea primei instanțe este supusă (numai) recursului, erau incompatibile cu reglementarea căilor de atac de reformare și a competenței de soluționare a acestora, cuprinsă în Noul Cod. Se impunea așadar ca toate aceste norme să fie modificate. O modificare punctuală, a fiecărui text în parte, ar fi prezentat riscul omisiunii unor norme. De aceea, legiuitorul a optat pentru un text de principiu, al cărui scop este *modificarea* tuturor normelor din legile speciale, în sensul că pe viitor, hotărârile pronunțate în procesele la care aceste legi speciale se referă vor fi supuse numai apelului la instanța ierarhic superioară.

Se păstrează așadar scopul urmărit de legiuitor la data adoptării respectivelor norme, respectiv scurtarea ciclului procesual, împotriva hotărârilor pronunțate în respectivele materii fiind deschisă o singură cale de atac de reformare. Cum este și firesc, această cale de atac este însă apelul, care permite deopotrivă verificarea temeiniciei și/sau a legalității hotărârii primei instanțe.

Desigur, compatibilizarea legilor speciale cu dispozițiile Noului Cod de procedură civilă este necesară doar în măsura în care acesta din urmă este aplicabil. Ca urmare, forma modificată a normelor cuprinse în legi speciale este aplicabilă doar în privința proceselor începute după intrarea în vigoare a Noului Cod, singurele cărora acesta li se aplică (art. 3 din Legea nr. 76/2012). De vreme ce în privința proceselor începute anterior datei de 15.02.2013, legea veche rămâne singura aplicabilă, se impune în mod logic și necesar concluzia că în privința acestor procese, normele cuprinse în legi speciale se aplică în continuare în forma în vigoare până la data intrării în vigoare a NCPC, dacă Legea nr. 76/2012 nu prevede în mod expres altă soluție.

---

⁸ În contextul discuției de față nu avem în vedere ipoteza cu caracter de excepție prevăzută de art. 459 alin. 2 NCPC.

Or, este adevărat că art. 7 alin. 1 folosește sintagma „*de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă*”, însă aceasta, doar pentru a marca momentul de la care normele speciale vor fi modificate, în sensul arătat în cuprinsul art. 7 alin. 1 și 2, iar nu pentru a deroga de la dispozițiile art. 3 din lege.

Așadar, *ratione temporis*, dispozițiile art. 7 nu se vor aplica proceselor în curs, ci numai proceselor pornite potrivit NCPC, i.e. în condițiile art. 3 alin. 2 din Legea nr. 76/2012.

După cum am arătat deja, art. 7 nu este o normă de drept tranzitoriu și nu rezolvă o problemă de drept intertemporal, această chestiune fiind lăsată integral pe seama art. 3. Art. 7 constituie o normă modificatoare (și de coordonare cu dispozițiile legii noi de procedură), al cărei scop este exclusiv acela de a armoniza legislația specială cu prevederile NCPC. Evident, forma modificată a legii speciale va fi aplicabilă doar în măsura în care respectivului proces îi sunt aplicabile prevederile Noului Cod; în caz contrar, rămâne aplicabilă legea veche. Această soluție este valabilă în privința tuturor modificărilor aduse legilor speciale prin Legea nr. 76/2012⁹.

În schimb, dacă art. 7 nu este incident *ratione materiae*, se aplică în continuare dispozițiile speciale privitoare la regimul anumitor căi de atac. Astfel, dacă, spre exemplu, tribunalul a fost învestit sub imperiul legii vechi cu o contestație formulată potrivit art. 26 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, hotărârea pronunțată, chiar după intrarea în vigoare a NCPC, va fi supusă recursului la curtea de apel, conform art. XII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, iar nu apelului.

---

⁹ De altfel, tot la data intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, C. pr. civ. 1865 a fost abrogat expres (art. 83 lit. a) din Legea nr. 76/2012), ceea ce nu exclude aplicarea în continuare a dispozițiilor sale, în privința proceselor și executărilor silite începute la data când Codul era încă în vigoare. *Mutatis mutandis*, același raționament se aplică și în privința normelor modificatoare.